

Αν επιλέξω την αγάπη θα πρέπει να εγκαταλείψω το εγώ μου

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Το εγώ μου κρύβει τον εαυτό μου. Αυτό που ονομάζω αγάπη είναι ένα κάλπικο νόμισμα. Τι βγαίνει από αυτή την “αγάπη”; Σχάσεις και όχι σχέσεις. **Το αληθινό νόμισμα της αγάπης είναι πολύ ακριβό. Αγοράζεται μόνο με το κόστος να χάσω το εγώ μου.** Το εγώ είναι ένα σύννεφο, ένας καπνός, ένα όνειρο. Κι όμως το υπηρετώ διαρκώς.

Όταν κατανοώ βαθιά μέσα μου δίνοντας χώρο στον διπλανό μου, εγκαταλείποντας το εγώ μου, τα προβλήματα είναι ψεύτικα, ανυπόστατα. Δεν υπάρχει τρόπος, δεν υπάρχει πρέπει. Δεν υπάρχουν συνταγές. Ο καθένας είναι μοναδικός κι ανεπανάληπτος στον κόσμο και αξίζει να διεκδικήσει τη θέση του. Γι’ αυτό η κριτική που βάζει σε ένα κουτί τη συμπεριφορά του άλλου κόβοντάς τον και ράβοντάς τον στην εμπαθή, θεληματάρικη, ιδεατή φαντασίωση δεν έχει κανένα μα κανένα νόημα.

Το θέμα είναι να γνωρίσω τον εαυτό μου πέρα από όσα κλουβιά μου φόρτωσαν ή κουβαλώ με τις συμβατικές συνθήκες. Τότε είναι ατόφιος, πέρα από μπογιές γονιών, περιβάλλοντος, καθωσπρεπισμού. Ενός λανθασμένου εγωισμού που διώχνει κάθε ευκαιρία συνάντησης με τον άλλο, κάθε υποψία κοινωνίας με την διπλανή εικόνα που αποτελεί σφραγίδα ενός άπειρου, άυλου, άκτιστου Θεού που χαρίζει την πνοή του κι ύστερα αναλαμβάνει όλη μα όλη την ευθύνη του ανθρωπίνου γένους σηκώνοντας στον ώμο του τον σταυρό. Αναλαμβάνει την ευθύνη την δική μου να αστοχώ να κοινωνώ με τον ίδιο μέσα από τον συνάνθρωπο, με τον θάνατο, με το αίμα του.

Η εγκατάλειψη των/του εγώ είναι θάνατος για να έρθει να γεννηθεί στο περιγραφτό μου σώμα, στο νου μου, αυτή η αγάπη. Αυτή η αδιάκοπη

ακόρεστη συγχωρητική αγκαλιά! Θέλει αγώνα, άσκηση, λήθη σε όσα είναι παρελθόν και συναίσθηση της θέσης μου. Απέχω αλλά δεν εγκαταλείπω. Δεν εγκαταλείπω την διάθεση να βηματίσω προς αυτή την κατάσταση. Να την ζήσω κάποτε.

Το υπέροχο αυτό κείμενο το βρήκα [εδώ](#). Απ'το προσεγμένο, σοβαρό, διεισδυτικό blog «Αντι-ρήσεις». Να το παρακολουθείς και συ, αν θες. Καλημέρα. Καλημέρα, καλή Μ.Τετάρτη.

Πηγή: aoratigonia.blogspot.gr